

ἀρωματισμένη ἀπὸ τὸ ἄνθος τῆς θλίψεως, τῆς θλίψεως τῆς ἰδανικῆς, τὴν ὁποίαν γεννᾷ κάθε βλαστὴ ἐνατένισις τῆς ὠραιότητος.

Τὸ ἔργον τοῦ Πορφύρα δὲν εἶνε ἐκτεταμένον, βιαστικόν, συμπεφορημένον. Ἀπὸ τὴν ψυχὴν αὐτὴν νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ἀνεδόθη παρὰ ὅ,τι ἀνέβλυσεν αὐθόρμητον, εἰλικρινὲς καὶ ἀβίαστον, ὡς ἄσμα καὶ ὡς στεναγμός. Καμμία προσπάθεια καὶ κινένας ἀγών δὲν φαίνεται ἐκεῖ μέσα. Ἀπὸ ὅλα τὰ σταυροδρομία τῶν τεχνοτροπιῶν, ἀπὸ ὅλας τὰς ἀτραπούς τῶν συρμῶν, ἀπὸ ὅλους τοὺς πειρασμούς τῆς ἀνησύχου τέχνης τοῦ αἰῶνος μας, τίποτε δὲν τὸν ἀπεπλάνησε καὶ τίποτε δὲν τὸν παρεστράτησε, ὅπως τοὺς περισσοτέρους. Ἠκολούθησεν ἡσυχος, προσκυνητὴς περιπαθὴς ἐνὸς ἰδανικοῦ, τὸν δρόμον ποῦ ἐχάραξεν ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ βήματα, τὸ μυστικὸν καὶ ἡσυχον μονοπάτι, ποῦ εἰς κάποιον ποίημά του ἀνεβαίνει εἰς τὸ βουνὸν καὶ χάνεται· εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ τὸ ἐρμητικὸν μονοπάτι τὸν φέρει ὁλοένα πρὸς ὠραιότερους καὶ φωτεινότερους ὀρίζοντας τὸν γλωμὸν ποιητῆν, μὲ τὸ φωτεινὸν μέτωπον, τὸν ποιητῆν τῶν ὠραίων ἀρμονιῶν καὶ τῶν εὐγενικῶν καὶ ὑπερόχων θλίψεων, τὸν μικρὸν προφήτην μὲ τὸ λεπτὸν καὶ εὐθραυστον στέλεχος μιᾶς ζωῆς, ἀφιερωμένης ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν λατρείαν τῆς μελαγχολικῆς ὠραιότητος.

Π. ΝΒ

ANEMONEΣ ΣΤΟΝ ANEMO

1

ΣΥΝΝΕΦΑ τῆς τρελλῆς Νοτιάς αἰθρόμητα ἀπλωμένα,
Τρεχαντηράκια αἰθέρια μὲ τὰ πανιά σκισμένα,
Παλῆες μὲν ἀγάπες, ποῦ ἀπὸ μιᾶ σκορτᾶτε σ' ἄλλην ἄκρη,
Περὶ φανα σιτὴ μοῖρα σας καὶ δίχως μάταια δάκρυα,
Στὰ πέλαγα ποῦ ἀνοίξανε γιὰ σὰς οἱ οὐράνιοι θόλοι,
Τρεχαντηράκια αἰθέρια χωρὶς ἀραξοβόλι,
Ἐκεῖ ποῦ ταξιδεύετε, σὲ κάποιον τρεχαντήρι,
Τραβάτε τὴ θλιμένη μου ψυχὴ καραβοκύρη.

2

Ἀθῶα πηγὴ, μὲ τὰ πολλὰ χοριάκια σκεπασμένη,
Κάτω ἀπ' τὸ θόλο ποῦ πλεξαν γιὰ σένα τᾶγρια κλώνια,
Δὲν ἄκουσε ποτέ, ψυχὴ τὸν ἥχο διψασμένη,
Σὰν τοῦ νεροῦ σου τὰ κρυφὰ — πῶς νὰ τὰ πῶ ; — τρυγόνια.

Μὰ περισσότερο ἀγαπῶ τὸ σιωπηλὸ πηγᾶδι
 Ποῦ τὴν ἡχὴν τοῦ σὰ ρωτῶ καὶ μ' ἀπαντᾷ θλιμένα,
 Μαρτεύω γνώριμες φωνές, πνιγμένες στὸ σκοτάδι,
 Φωνές ἀπ' τὸν ἀπόκοσμο κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα ξένα.

3

Ὁ ἀποσταμένος Ἔρωτας στὴ λευκά εἶχε σκαλώσει
 Κρυμμένος στ' ἀνοιξιὰν τὰ φύλλα, τ' ἀσημένια,
 Μὰ δίχως ἄλλο τὰ μικρὰ πουλιὰ τὸν εἶχαν νοιώσει
 Κ' εἶχαν τραγούδια ἔτσι γλυκὰ καὶ τόσο κρουσιαλλένια.
 Κ' ἓνα πουλάκι ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπη τοῦ ἐτρελλάθη,
 Καὶ στὴν ψηλότερη κορφῇ, στοῦ κλωναριοῦ τὴν ἄκρη,
 Ζυγιάζονταν κελαιδιστὰ κ' ἔπεφτε ὡς ὅπου ἐστάθη
 Ἐκεῖ ποῦ μόλις στέκονται καὶ τῆς δροσιᾶς τὰ δάκρυα.

4

Καίῳς το! Κ' ἦρθες νὰ μᾶς πῆς καὶ πάλι πρωτοβρόχι
 Στὴ σιέγη τὸ μονότονο γοργὸ καλάδημά σου.
 Σὰ μᾶς παληᾶς ἀγάπης μου ἐδῶ στὴν ἔρημ κώχη,
 Θὰ πλάσω καὶ θὰ ὀνειρενθῶ, Βροχή, τὸ φάντασμά σου.
 Θὰ ἰδῶ τὰ μάτια σου τὰ ὑγρά, τὰ σκοτεινὰ τὰ πλάνα,
 Τὸ φόρεμά σου τὸ θολό, ποῦ ὑφαίνεις ἀπ' τὰ νέφη,
 Καὶ θὰ σ' ἀκούσω νὰ χτυπᾷς — ὦ τ' οὐρανοῦ Τσιγκάνα! —
 Στοῦ παραθύρου τὰ γυαλιὰ τὸ θλιβερό σου ντέφι.

5

Σὰ μὰ σκιά χιμυρικὴ στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη,
 Σὰν ὅ,τι μένει μακρονὸ πολὺ, χαμένο, ὥραϊο,
 Σὰν τὸν καπνὸ ποῦ πάει ψηλά, σὰν τὴν δροσιὰ ποῦ πέφτει,
 Ὡ! Σ' ἀγαπῶ σὰν καθεὶ ποῦ σβύνεται μοιραῖο.
 Μὰ σὰν κατέβουμε κ' οἱ δυὸ στὰ Ἡλύσια τοῦ Ὁμήρου
 Στ' αὔλα νησάκια, σιῶν ψυχῶν τ' ἅγιον ἀραξοβόλι,
 Θὲ νὰ σου μάσω στὴν θαμπὴν ἀκρογιαλιά τοῦ ὀνείρου,
 Τὰ κρῖνα ποῦ δὲ σοῦκῃσα στοῦ Μᾶη τὸ περιβόλι.

6

Τὸ δειλινὸ — τὴν ὥρα αὐτὴ θυμοῦνται — πλάϊ στὴ γλάστρα
 Σὰν θὰ κεντᾷς μονάχη σου στ' ἅγιο παράθυρό σου,
 Σὰν θὰ κεντᾷς τὰ λουλούδα, τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα,
 Νᾶμαι τὸ καλοθύμητο στοχαστικὸ ὄνειρό σου
 Ἄν μὲ θυμᾶσαι θᾶρχωμαι σὰ μιὰ σκιά — ποιοὺς ξέρει; —
 Ξενητεμένος ἢ νεκρὸς θᾶρχωμαι ἐκεῖ ποῦ θάσαι,
 Σὰν βλέπης φύλλα, σύννεφα, πουλιῶν φτερὰ στ' ἀγέρι,
 Σὰν βλέπης караβιῶν πανιά, στοιχειὰ ... νὰ μὲ θυμᾶσαι.

Γαλήνη ποῦ τὰ θόλωτα νερά σου καθρεφτίζουν
 Τοῦ μώλου τῇ φτωχῇ ζωῇ σὲ μαγικὸ κρουστάλλι,
 Καὶ κάπου ἢ αὖρα ἂν σὲ ξυπνᾷ γιὰ μιὰ στιγμούλα ἀνθίζουν
 Τ' ἄλλα κρινάκια τοῦ ἄφρου σι' ἀμμουδιασιὸ ἀκρογιαλί,
 "Ω! νᾶξερές πῶς λαχταρῶ τὸ κῦμα, ποῦ ὡς κ' οἱ γλάροι
 Τὸ τρέμουν καὶ τρυπώνουνε σιοῦ βράχον τῇ κουφάλα,
 Τὸ σύννεφο σὰν ἄλογο, ποῦ σπάει τὸ χαλινάρι
 Καὶ σέρνει τᾶγριο φάντασμα τῆς Τρικυμιάς καβάλα.

Τότε ποῦ σ' εἶδα νᾶρχεσαι μὲ τ' ἄγια χελιδόνια
 Τότε καὶ μόλις ἔνοιωσα γιὰ ποιά χαρὰ μιλοῖσαν,
 Μέσα στὰ φύλλα τὰ πουλιά, τὰ πνεύματα στὰ κλώνια
 Κ' οἱ πεταλοῦδες ποῦ σιὸ φῶς νειογέννητες ξυπνοῦσαν.
 Τὸ μονοπάτι ἐδιάβαινες κ' εἶχες μιὰ λάμψη τόση
 Μιὰ τέτοια ἀνθηρὰ ὁμορφιὰ σιὸ ροιτισμένο χῶμα,
 Ποῦ δίχως ἄλλο ἢ "Ἀνοιξη θὰ σ' εἶχεν ἀνταμώση
 Καὶ κάτω ἀπ' τὴς ἀμυγδαλιῆς σ' ἐφίλησε σιὸ στόμα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ἀδιάκριτοι ἐρωτήσεις

Ὁ μικρός. — Μπαμπᾶ, ὅταν θὰ γίνω ἐγὼ τριάντα ἐτῶν, τί ἡλικία θὰ ἔχη τότε ἡ μαμά;

Ὁ πατήρ. — Χμ!... Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... πιστεύω νὰ ἦσθε τότε... συνομήλικοι!...